BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. rugsėjo 20 d.*

Byloje T-232/10

Couture Tech Ltd, įsteigta Tortola (Didžiosios Britanijos Mergelių salos), atstovaujama baristerio B. Whyatt,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą G. Schneider,

atsakovę,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2010 m. kovo 5 d. VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1509/2008-2), susijusio su paraiška įregistruoti vaizdinį žymenį, vaizduojantį sovietinį herbą, kaip Bendrijos prekių ženklą,

* Proceso kalba: anglų.

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová (pranešėja), teisėjai K. Jürimäe ir M. van der Woude,

kancleris E. Coulon,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Teismo kanceliarijoje 2010 m. gegužės 21 d.,

susipažinęs su atsakymu į ieškinį, pateiktu Teismo kanceliarijoje 2010 m. rugsėjo 7 d.,

susipažinęs su 2010 m. gruodžio 9 d. Teismo pirmininko sprendimu atmesti ieškovės prašymą dėl nušalinimo,

nustatęs, kad nepateiktas prašymas surengti teismo posėdį per mėnesį po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, ir pagal teisėjos pranešėjos pranešimą nusprendęs pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135a straipsnį priimti sprendimą be žodinės proceso dalies,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2006 m. gruodžio 22 d. ieškovė *Couture Tech Ltd* pagal iš dalies pakeistą 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 17 sk., 1 t., p. 146), kurį pakeitė 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1), pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.

2 Prašomas įregistruoti prekių ženklas yra šis vaizdinis žymuo:

3 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 3, 14, 18, 23, 26 ir 43 klasėms.

4 2008 m. rugpjūčio 27 d. sprendimu ekspertas atmetė paraišką įregistruoti remdamasis tuo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, kaip suprantama pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punktą (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktas), skaitomą kartu su Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 2 dalimi (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalis).

5 2008 m. spalio 20 d. ieškovė dėl eksperto sprendimo pateikė apeliaciją.

6 2010 m. kovo 5 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) VRDT antroji apeliacinė taryba apeliaciją atmetė. Pirmiausia Apeliacinė taryba konstatavo, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas tiksliai atvaizdavo buvusios Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos (TSRS) herbą. Remdamasi Vengrijos, Latvijos ir Čekijos Respublikos teisės aktais ir administracine praktika Apeliacinė taryba nusprendė, kad su buvusia TSRS susijusius simbolius didelė suinteresuotosios, t. y. bendrosios visuomenės dalis, gyvenanti sovietų režimą patyrusios Europos Sąjungos dalyje, supras kaip prieštaraujančius viešajai tvarkai ir nusistovėjusiems moralės principams. Tuo remdamasi Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas prieštarauja Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktui, bent kiek tai susiję su Vengrijos ir Latvijos teritorija. Apeliacinės tarybos teigimu, pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalį tam, kad žymenį būtų atsisakyta įregistruoti, užtenka, kad jis būtų laikomas prieštaraujančiu viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams bent vienoje valstybėje narėje. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad prekių ženklą reikia atsisakyti įregistruoti pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą ir 7 straipsnio 2 dalį.

Šalių reikalavimai

7 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti ieškinį priimtinu,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

8 VRDT Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

9 Ieškovė nurodo du ieškinio pagrindus, susijusius, pirma, su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkto ir 7 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir, antra, su teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisinio saugumo principų pažeidimu.

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkto ir 7 straipsnio 2 dalies pažeidimu

10 Pirmąjį ieškinio pagrindą sudaro dvi dalys. Pirmoji dalis susijusi su Apeliacinės tarybos padaryta teisės klaida aiškinant Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą ir 7 straipsnio 2 dalį. Antroji dalis susijusi su taikant tas pačias nuostatas prašomam įregistruoti prekių ženklui Apeliacinės tarybos padaryta vertinimo klaida.

Dėl pirmosios dalies, susijusios su teisės klaida, padaryta aiškinant Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą ir 7 straipsnio 2 dalį

— Šalių argumentai

11 Pirma, ieškovė teigia, kad, priešingai nei nusprendė Apeliacinė taryba, iš Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies nematyti, kad žymenį reikia atsisakyti įregistruoti tuo atveju, kai to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalyje nurodytas absoliutus atmetimo pagrindas taikomas tik Sąjungos dalyje.

12 Ieškovės teigimu, Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies tikslas kitoks. Ši nuostata taikytina, kai tam tikroje nacionalinėje teisėje nėra nuostatų, atitinkančių kiekvieną iš Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalyje numatytų absoliučių atmetimo pagrindų arba kai joje, palyginti su minėtoje nuostatoje nurodytais absoliučiais

atmetimo pagrindais, numatyti papildomi pagrindai. Ją taikant, nepaisant to, kokie absoliutūs atmetimo pagrindai būtų numatyti įvairiose valstybėse narėse, vykstant Bendrijos prekių ženklo registracijos procedūrai vieninteliai pagrindai, kurie yra svarbūs, išvardyti Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalyje.

13 Ieškovė mano, kad jos nuomonę patvirtina Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalyje vartojami žodžiai „net jeigu“. Pagal Apeliacinės tarybos pateiktą minėtos nuostatos aiškinimą šie žodžiai būtų suprantami kaip turintys „kai“, „jeigu“ arba „užtenka, kad“ reikšmę. Toks aiškinimas klaidingas.

14 Ieškovė taip pat nurodo, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalis apima visus šio reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatytus absoliučius atmetimo pagrindus, o Apeliacinės tarybos aiškinimas negali būti taikomas kiekvienam šių motyvų, ir ypač numatytam minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punkte.

15 Antra, remdamasi savu Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies aiškinimu ieškovė tvirtina, kad, priešingai Apeliacinės tarybos nuomonei, šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies f punkte pateiktas „viešosios tvarkos“ ir „nusistovėjusių moralės principų“ sąvokas reikia aiškinti taip, kad turima omenyje Sąjungos viešoji tvarka ir nusistovėję moralės principai. Todėl šių sąvokų turinį reikia analizuoti remiantis Sąjungos teise, pagrindiniais tikslais ir principais, kuriais ji grindžiama ir prie kurių prisijungia visos valstybės narės, taip pat – tarptautinėmis konvencijomis, kaip antai 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašyta Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių konvencija (toliau – EŽTK). Tačiau įvairių valstybių narių teisės aktai, viešoji tvarka ir nusistovėję moralės principai, kurie gali skirtis nuo Sąjungos lygmeniu galiojančių teisės aktų ir egzistuojančios viešosios tvarkos bei nusistovėjusių moralės principų, neturi reikšmės.

16 Šiuo atžvilgiu ieškovė tvirtina, kad, priešingai nei nacionalinių prekių ženklų atveju, Bendrijos prekių ženklu siekiama dalyvauti bendrojoje rinkoje plėtojant ekonominę veiklą. Todėl atsižvelgiant, be kita ko, į Reglamento Nr. 207/2009 2–4 konstatuojamąsias dalis, Bendrijos prekių ženklo klausimus reglamentuoja vieninga Sąjungos teisė, tokiam prekių ženklui taikoma vienoda apsauga ir jis sukelia tokias pačias pasekmes visoje Sąjungoje.

17 Be to, pagal Reglamento Nr. 207/2009 12 konstatuojamąją dalį VRDT yra nepriklausoma pagal Sąjungos teisę veikianti institucija. Tokiomis aplinkybėmis ieškovė mano, kad ir VRDT, ir Sąjungos teismas privalo minėtą reglamentą įgyvendinti remdamiesi pozicija, nepriklausančia nuo kiekvienos atskiros valstybės narės pozicijos.

18 Jeigu būtų laikomasi nuomonės, kad reikia atsižvelgti į įvairių valstybių narių viešąją tvarką ir nusistovėjusius moralės principus, paraišką pateikusio asmens nenaudai neproporcingai būtų apsunkinta Bendrijos prekių ženklo registracijos procedūra. Be to, prekių ženklo, kuris prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams tik vienoje iš 27 Sąjungos valstybių narių, paraišką pateikęs asmuo būtų įpareigotas 26 valstybėse narėse įregistruoti prekių ženklą ir išlaikyti jo registraciją. Ši aplinkybė dar svarbesnė, kai pagal Reglamento Nr. 207/2009 110 straipsnio 2 dalį Bendrijos prekių ženklą gali būti uždrausta naudoti vienoje valstybėje narėje, pavyzdžiui, pagal tos valstybės baudžiamąją teisę, ir minėta aplinkybė nepateisina, kad atitinkamo Bendrijos prekių ženklo savininkas netektų savo teisių.

19 Ieškovė mano, kad jos poziciją patvirtina teismo praktika, pagal kurią Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, kurios taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos. Iš šios teismo praktikos matyti, kad nereikia atsižvelgti į situaciją valstybėse narėse ar į Bendrijos prekių ženklo naudojimo suderinamumą su šių valstybių baudžiamąja teise.

20 Papildomai ieškovė tvirtina, kad jeigu Teismas nuspręstų, jog reikia atsižvelgti į atskirų valstybių narių viešąją tvarką ir nusistovėjusius moralės principus, tokiu atveju atlikdama analizę VRDT privalėtų atsižvelgti į visas valstybes nares ar kai kurias šių valstybių grupes, o ne tik į jos pasirinktas paminėti valstybes. Būtent reikia užtikrinti „pusiausvyrą“ ir vienos valstybės narės ar valstybių narių grupės nuomonė neturi įpareigoti visos Sąjungos.

21 VRDT ginčija ieškovės argumentų pagrįstumą.

— Bendrojo Teismo vertinimas

22 Pirma, pagal teismo praktiką Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad prekių ženklą turi būti atsisakyta registruoti, jeigu jam Sąjungos dalyje taikomas minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalyje numatytas atmetimo pagrindas. Prireikus tokią dalį gali sudaryti viena valstybė narė (šiuo klausimu žr. 2006 m. birželio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Storck prieš VRDT*, C-25/05 P, Rink. p. I-5719, 81 ir 83 punktus).

23 Dėl ieškovės argumentų, kuriais ginčijamas toks aiškinimas, pirmiausia reikia pastebėti, kad jis neprieštarauja Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies tekstui. Šioje nuostatoje vartojami žodžiai „net jeigu“ reiškia, kad kai žymeniui taikomas absoliutus atmetimo pagrindas tik Sąjungos dalyje, nėra kliūties taikyti Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalį. Taigi kartu skaitant reglamento 7 straipsnio 1 ir 2 dalis prekių ženklą turi būti atsisakoma registruoti, kai absoliutus atmetimo pagrindas jam taikomas visoje Sąjungos teritorijoje arba, kai susidaro toks atvejis, – tik šios teritorijos dalyje.

24 Nors Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalis suformuluota kaip bendroji nuostata, vis dėlto iš jos teksto nematyti, kad joje numatyta taisyklė būtinai turi būti taikoma kiekvienam iš minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalyje išvardytų atmetimo pagrindų. Be to, kalbant apie Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkte numatytą absoliutų atmetimo pagrindą, kurį konkrečiai pabrėžia ieškovė, visiškai galimas atvejis, kad žymuo neturės skiriamojo požymio tik Sąjungos dalyje, visų pirma dėl to, kad jis turi semantinę reikšmę tik kai kuriose kalbose arba dėl to, kad skiriasi su nagrinėjamų prekių ar paslaugų prekyba susijusi praktika.

25 Pagaliau pabrėžtina, kad jeigu vykstant Bendrijos prekių ženklo registracijos procedūrai svarbūs tik Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalyje numatyti absoliutūs atmetimo pagrindai, neatsižvelgiant į valstybių narių teisėje numatytus absoliučius atmetimo pagrindus, tai išplaukia iš reglamento kaip viso privalomo ir tiesiogiai kiekvienoje valstybėje narėje taikomo akto pobūdžio. Šiuo atžvilgiu minėtoje nuostatoje numatytas baigtinis absoliučių atmetimo pagrindų sąrašas ir jame nedaroma nuoroda į valstybių narių teisėje numatytus pagrindus. Taip pat Reglamento Nr. 207/2009 1 straipsnio 1 dalyje patikslinama, kad Bendrijos prekių ženklai registruojami laikantis šiame reglamente numatytų sąlygų ir tvarkos. Todėl ieškovės siūlomam Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalies aiškinimui negalima pritarti tiek, kiek dėl tokio aiškinimo minėta dalis taptų neveiksminga.

26 Šiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad, kaip konstatavo Apeliacinė taryba, iš Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkto ir 7 straipsnio 2 dalies matyti, kad prekių ženklą turi būti atsisakoma registruoti, kai jis prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams Sąjungos dalyje, kurią prireikus gali sudaryti viena valstybė narė.

27 Antra, dėl klausimo, ar „viešosios tvarkos“ ir „nusistovėjusių moralės principų“ sąvokas reikia aiškinti tik atsižvelgiant į visoms valstybėms narėms bendras aplinkybes, ar reikia atsižvelgti ir į ypatingas aplinkybes, susidariusias atskirose valstybėse narėse,

pabrėžtina, kad pagal teismo praktiką pagrindinė prekių ženklo funkcija – nurodyti prekės ar paslaugos komercinę kilmę, kad vartotojas, kuris įsigyja prekių ženklu pažymėtą prekę arba paslaugą, vėlesnio įsigijimo metu galėtų pasirinkti tą pačią prekę ar paslaugą, jeigu patirtis buvo teigiama, arba kitą, jeigu ji buvo neigiama (2002 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Eurocool Logistik prieš VRDT (EUROCOOL)*, T-34/00, Rink. p. II-683, 37 punktas).

28 Taigi prekių ženklas skirtas naudoti visuomenėje, kurią sudaro juo žymimų prekių ir paslaugų vartotojai.

29 Bendruoju interesu, kuriuo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas absoliutus atmetimo pagrindas, siekiama išvengti, kad būtų registruojami žymenys, kurie pažeistų viešąją tvarką arba nusistovėjusius moralės principus, tokiu būdu šiuos žymenis naudojant Sąjungos teritorijoje.

30 Šiomis aplinkybėmis Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatyto absoliutaus atmetimo pagrindo buvimą reikia vertinti atsižvelgiant į Sąjungos teritorijoje esančio paprasto prekių ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, vartotojo suvokimą.

31 Viena vertus, paprastai laikoma, kad Sąjungos teritorijoje esantys vartotojai yra valstybės narės teritorijoje esantys vartotojai.

32 Kita vertus, žymenys, kuriuos atitinkama visuomenė gali suprasti kaip prieštaraujančius viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, nėra tokie patys visose valstybėse narėse būtent dėl kalbinių, istorinių, socialinių ar kultūrinių priežasčių.

33 Todėl suvokimui, ar prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, daro įtaką valstybėje narėje, kur yra atitinkamą visuomenę sudarantys vartotojai, susidariusios aplinkybės.

34 Taigi laikytina, kad, norint taikyti Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytą absoliutų atmetimo pagrindą, reikia atsižvelgti ne tik į visoms Sąjungos valstybėms narėms bendras aplinkybes, bet ir į atskirų valstybių narių ypatingas aplinkybes, galinčias daryti įtaką tokių valstybių teritorijoje esančios atitinkamos visuomenės suvokimui.

35 Šios išvados nepaneigia ieškovės argumentai.

36 Pirma, Bendrijos prekių ženklų sistema iš tikrųjų yra autonominė sistema, kurios taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos (žr. 2005 m. rugsėjo 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sportwetten prieš VRDT – Intertops Sportwetten (INTERTOPS)*, T-140/02, Rink. p. II-3247, 31 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Ši aplinkybė, be kita ko, lemia, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktas visais atvejais būtų vertinamas pagal šioje nuostatoje numatytą kriterijų, aiškinamą atsižvelgiant į Sąjungos teritorijoje ar jos dalyje esančios atitinkamos visuomenės suvokimą. Be to, autonominis Bendrijos prekių ženklų sistemos pobūdis neprieštarauja tam, kad būtų atsižvelgta į ypatingas valstybių narių aplinkybes, galinčias daryti įtaką tokiam suvokimui.

37 Šiomis aplinkybėms, kalbant apie kai kurių valstybių narių teisės aktus ir administracinę praktiką, kuriuos ginčijamame sprendime nurodo Apeliacinė taryba, pabrėžtina, kad į juos atsižvelgta ne dėl jų norminės reikšmės, bet kaip į faktinius įrodymus, leidžiančius įvertinti, kaip konkrečių valstybių narių atitinkama visuomenė suvokia su buvusia TSRS susijusius simbolius. Šiomis aplinkybėmis Apeliacinės tarybos

negalima kaltinti tuo, kad šiuo atžvilgiu pažeidė autonominį Bendrijos prekių ženklų sistemos pobūdį.

38 Antra, tikslas plėtoti bendrąją rinką nepateisina viešosios tvarkos arba nusistovėjusių moralės principų pažeidimo tokios rinkos dalyje.

39 Trečia, tiek, kiek iš Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 1 dalies išplaukia, kad VRDT faktus nagrinėja savo iniciatyva, negalima laikyti, kad šio sprendimo 34 punkte pateiktas aiškinimas neproporcingai apsunkina registracijos procedūrą paraišką pateikusio asmens nenaudai. Būtent VRDT turi išnagrinėti, ar yra absoliučių atmetimo pagrindų visose Sąjungos dalyse. Toliau paraišką pateikęs asmuo turi pateikti pastabas dėl atliekant vertinimą pateiktų eksperto prieštaravimų.

40 Ketvirta, kai prekių ženklui taikomas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalyje numatytas absoliutus atmetimo pagrindas tik Sąjungos dalyje, būtinybė registruoti prekių ženklą nacionaliniu lygmeniu ir tokią registraciją išlaikyti tiesiogiai kyla dėl vientiso Bendrijos prekių ženklo statuso, įtvirtinto Reglamento Nr. 207/2009 3 konstatuojamojoje dalyje ir jo 1 straipsnio 2 dalyje. Taigi ši aplinkybė neatskiriama nuo minėto reglamento sistemos.

41 Penkta, Reglamento Nr. 207/2009 110 straipsnio 2 dalyje numatytas draudimas naudoti registruotą Bendrijos prekių ženklą. Tačiau šia nuostata negalima remtis, kai prieš įregistruojant prekių ženklą nagrinėjama, ar yra Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas absoliutus atmetimo pagrindas.

42 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog nusprendusi, viena vertus, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 2 dalį žymenį turi būti atsisakyta įregistruoti, jeigu jam taikomas šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas absoliutus atmetimo pagrindas tik Sąjungos dalyje, įskaitant prireikus – tik vienoje valstybėje narėje, ir, kita vertus, kad aiškinant „viešosios tvarkos“ bei „nusistovėjusių moralės principų“ sąvokas reikia atsižvelgti į atskirų valstybių narių ypatingas aplinkybes, Apeliacinė taryba nepadarė teisės klaidos.

43 Todėl pirmą pirmojo ieškinio pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrosios dalies, susijusios su klaidingu vertinimu, prašomam įregistruoti prekių ženklui taikant Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą ir 7 straipsnio 2 dalį

— Šalių argumentai

44 Remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkto ir 7 straipsnio 2 dalies aiškinimu, kurį pateikė aptardama pirmąją dalį, ieškovė tvirtina, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neprieštarauja Sąjungos viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, todėl neturėjo būti atsisakyta jį įregistruoti.

45 Šiuo atžvilgiu ieškovė tvirtina, kad, priešingai nei svastikos atveju, buvusios TSRS herbo politinė konotacija buvo susilpninta ir pakeista provokuojančia konotacija, siejama su avangardu, todėl prašomas įregistruoti prekių ženklas įgijo „naują skiriamąjį požymį“.

46 Taip pat ieškovė nurodo, kad emblema, kurią vaizduoja prašomas įregistruoti prekių ženklas, neuždrausta nė vienoje Sąjungos valstybėje narėje, o 2005 m. Komisija atmetė prašymą bendrai uždrausti komunistų simbolius. Tai, kad kai kurie šių simbolių naudojimo būdai gali būti uždrausti Vengrijoje ir Latvijoje, neturi reikšmės vykstant registracijos procedūrai.

47 Pagaliau ieškovė tvirtina, kad neatmestina, jog Vengrijos ir Latvijos teisėje numatyti draudimai naudoti simbolius, kaip antai pavaizduotasis prašomame įregistruoti prekių ženkle, prieštarauja EŽTK.

48 VRDT ginčija ieškovės argumentų pagrįstumą.

— Bendrojo Teismo vertinimas

49 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams prieštaraujančius prekių ženklus atsisakoma registruoti.

50 Iš to, kas išdėstyta nagrinėjant pirmąją šio ieškinio pagrindo dalį, matyti, kad nustatant, ar žymuo prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, reikia atsižvelgti į tai, kaip šį žymenį, naudojamą kaip prekių ženklą, suvokia Sąjungos ar jos dalies atitinkama visuomenė. Šią dalį prireikus gali sudaryti viena valstybė narė.

51 Nagrinėjamu atveju pirmiausia pabrėžtina, kad neginčijama, jog atitinkamą visuomenę sudaro visa visuomenė. Todėl, kaip ginčijamo sprendimo 37 punkte nurodė Apeliacinė taryba, reikia atsižvelgti į šiai visuomenei priklausančio pakankamai suinteresuoto ir tolerantiško paprasto vartotojo suvokimą.

52 Apeliacinės tarybos išvada, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, visų pirma grindžiamas informacija apie Vengrijoje esančią situaciją dėl to, kad neseniai buvusi TSRS šiai valstybei darė didelę įtaką.

53 Pirmiausia Apeliacinė taryba rėmėsi *1978. évi IV. törvény a Büntető Törvénykönyvről* (1978 m. Įstatymas Nr. IV dėl Baudžiamojo kodekso, toliau – Vengrijos baudžiamasis kodeksas) 269/B straipsniu „Despotizmo simbolių naudojimas“. Šiame straipsnyje numatyta:

„1. Kiekvienas asmuo, kuris

a) platina;

b) viešai naudoja;

c) viešai demonstruoja

svastiką, SS ženklą, kryžių nulenktais galais, pjautuvą ir kūjį, penkiakampę raudoną žvaigždę ar šiuos ženklus vaizduojančią simboliką, padaro baudžiamąjį nusižengimą ir yra baudžiamas bauda, jei tai nesudaro sunkesnio nusikaltimo sudėties.

2. Nėra baudžiami asmenys, kurie 1 dalyje nurodytus veiksmus atlieka žinių, švietimo, mokslo, meno ar informacijos apie istorinius ar šiuolaikinius įvykius skleidimo tikslais.

3. 1 ir 2 dalių nuostatos netaikomos oficialiems šiuolaikiniams valstybių simboliams."

54 Apeliacinė taryba taip pat nurodė, kad pagal Vengrijos baudžiamojo kodekso komentarą simbolis apibūdina idėją, asmenį ar įvykį ir išreiškiamas ženklu ar pavaizdavimu, pateiktu taip, kad toks žymuo būtų susietas su apibūdinama idėja, asmeniu ar įvykiu. Be to, viešas naudojimas apima galimybę nurodyti žymenį ant prekės kaip prekių ženklą, kai prekė pateikiama į rinką.

55 Antra, Apeliacinė taryba rėmėsi *Magyar Szabadalmi Hivatal* (Vengrijos patentų biuras), nuo 2011 m. sausio 1 d. – *Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala* (Vengrijos intelektinės nuosavybės biuras) gairėmis, pagal kurias „despotizmo simbolius" vaizduojantys žymenys laikomi prieštaraujančiais viešajai tvarkai.

56 Atsižvelgdama į šią informaciją Apeliacinė taryba nusprendė, kad atitinkama Vengrijos visuomenė prašomą įregistruoti prekių ženklą suvoks kaip prieštaraujantį viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, nes jis simbolizuoja buvusią TSRS.

57 Analizuojant šio teiginio pagrįstumą pirmiausia pažymėtina, kad vertinant, ar yra Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas absoliutus atmetimo pagrindas, nacionaline teise paremta informacija, kurią šiuo atveju nagrinėjo Apeliacinė taryba, dėl savo norminės reikšmės nenaudotina, todėl ji nėra taisyklės,

kurių VRDT privalo laikytis. Kaip nurodyta šio sprendimo 36 punkte, Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, kurios taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos.

58 Vis dėlto ši informacija sudaro faktinius įrodymus, leidžiančius įvertinti, kaip atitinkama konkrečios valstybės narės visuomenė suvokia tam tikrų rūšių žymenis.

59 Nagrinėjamu atveju iš Vengrijos baudžiamojo kodekso 269/B straipsnio, atsižvelgiant į tai, kaip jis aiškinamas doktrinoje ir taikomas administracinėje praktikoje, matyti, kad Vengrijos teisės aktų leidėjas manė esant būtina uždrausti kai kuriuos „despotizmo simbolių“, tarp kurių – pjautuvas ir kūjis bei penkiakampė raudona žvaigždė, naudojimo būdus. Nesilaikant šio draudimo, taip pat apimančio atvejį, kai šie žymenys naudojami kaip prekių ženklai, taikomos baudžiamosios sankcijos.

60 Ieškovė neginčija Apeliacinės tarybos teiginio, jog draudimas naudoti „despotizmo simbolius“ kaip prekių ženklus reiškia, kad šie simboliai Vengrijoje suprantami kaip prieštaraujantys viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams.

61 Taip pat neginčijama, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas vaizduoja buvusios TSRS herbą ir, be kita ko, – pjautuvą ir kūjį bei raudoną penkiakampę žvaigždę.

62 Šiomis aplinkybėmis laikytina, kad konstatavusi, jog didelė Vengrijos atitinkamos visuomenės dalis suvoks, kad prašomo įregistruoti prekių ženklo naudojimas kaip prekių ženklo prieštarauja viešajai tvarka arba nusistovėjusiems moralės principams, kaip suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą, Apeliacinė taryba nepadarė vertinimo klaidos.

63 Ieškovės argumentai negali paneigti šio teiginio.

64 Todėl iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Vengrijoje buvusios TSRS herbo semantinė reikšmė nebuvo susilpninta ir nepasikeitė taip, kad šis herbas nebebūtų suprantamas kaip politinis simbolis. Kaip nurodė Apeliacinė taryba, didelė Vengrijos atitinkamos visuomenės dalis gyveno tuo laikotarpiu, kai buvusi TSRS darė didelę įtaką.

65 Tai taip pat sustiprina aplinkybė, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas tik atvaizduoja buvusios TSRS herbą ir jame nėra papildomų elementų, kurie galėtų susilpninti ar pakeisti šio simbolio semantinę reikšmę.

66 Nagrinėjamu atveju neturi reikšmės tai, kad kai kurie „despotizmo simbolių“ naudojimo būdai pagal Vengrijos teisę nedraudžiami. Iš šio sprendimo 27–29 ir 50 punktų matyti, kad nagrinėjant, ar yra Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punkte numatytas absoliutus atmetimo pagrindas, reikia atsižvelgti į tai, kaip šis žymuo bus suvokiamas, naudojamas kaip prekių ženklas.

67 Galiausiai Bendrasis Teismas neturi kompetencijos vertinti, ar Vengrijos baudžiamojo kodekso 269/B straipsnis suderinamas su EŽTK. Bet kuriuo atveju ši aplinkybė nagrinėjamu atveju neturi reikšmės, nes iš šio sprendimo 57 ir 58 punktų matyti, kad į šią nuostatą reikia atsižvelgti ne dėl jos norminės reikšmės, bet dėl to, kad ji yra faktinis įrodymas, leidžiantis įvertinti atitinkamos Vengrijos visuomenės suvokimą.

68 Pagal ES sutarties 6 straipsnio 3 dalį pagrindinės teisės, kurias garantuoja EŽTK ir kurios kyla iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų, sudaro Sąjungos teisės bendruosius principus. Todėl šių pagrindinių teisių laikymasis yra Sąjungos aktų, kaip antai ginčijamas sprendimas, teisėtumo sąlyga, o Sąjungas teismas turi užtikrinti, kad jų būtų laikomasi.

69 Šiuo atžvilgiu pagal EŽTK 10 straipsnio 1 dalį kiekvienas turi teisę laisvai reikšti savo mintis. Be kita ko, ši teisė apima teisę netrukdomam valdžios pareigūnų skleisti informaciją ar idėjas.

70 Pagal EŽTK 10 straipsnio 2 dalį naudojimasis saviraiškos laisve gali priklausyti nuo tam tikrų apribojimų, kuriuos nustato įstatymas ir kurie demokratinėje visuomenėje yra būtini, be kita ko, dėl valstybės saugumo, teritorinio vientisumo ar viešosios tvarkos interesų, siekiant užkirsti kelią teisės pažeidimams ir nusikaltimams bei apsaugoti moralę.

71 Tačiau ieškovė nepateikia jokio argumento, kuriuo siektų įrodyti, kad atsisakymas įregistruoti prašomą prekių ženklą reiškia trukdymą naudotis EŽTK 10 straipsnio 1 dalyje garantuojama laisve, kuris neatitinka EŽTK 10 straipsnio 2 dalyje numatytų reikalavimų. Bet kuriuo atveju šioje byloje ieškovė neturi pagrindo remtis EŽTK.

72 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad konstatavusi, jog atitinkama Vengrijos visuomenė prašomą įregistruoti prekių ženklą suvokia kaip prieštaraujantį viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, todėl pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies f punktą turi būti atsisakyta jį įregistruoti, Apeliacinė taryba nepadarė vertinimo klaidos.

73 Todėl antrą pirmojo ieškinio pagrindo dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą ir nebūtina vertinti kitos Apeliacinės tarybos nagrinėtos informacijos, susijusios su Latvijos ir Čekijos Respublikos atitinkamos visuomenės suvokimu.

74 Kadangi atmestos abi pirmojo ieškinio pagrindo dalys, šį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisinio saugumo principų pažeidimu

Šalių argumentai

75 Ieškovė teigia, kad Apeliacinė taryba pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos ir teisinio saugumo principus, nes atsisakė įregistruoti prašomą prekių ženklą, nors VRDT sutiko įregistruoti jai priklausantį prekių ženklą Nr. 3958154, kuris susijęs su tokiu pačiu žymeniu ir nagrinėtas tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir prašomas įregistruoti prekių ženklas. Įregistruodama prekių ženklą Nr. 3958154 VRDT ieškovei suteikė numanomą tikslią ir besąlygišką garantiją dėl to, kad aptariamas žymuo registruotinas.

76 Tokiomis aplinkybėmis ieškovė ginčija Apeliacinės tarybos argumentą, kad prekių ženklas Nr. 3958154 įregistruotas suklydus. Paraišką pateikęs asmuo neturi spręsti, ar analizės išvada patikima. Atvirkščiai, būtent VRDT turi atlikti išsamią ir tinkamą analizę ir aiškiai bei užtikrintai taikyti Reglamentą Nr. 207/2009.

77 Ieškovė taip pat nurodo, kad, kiek jai žinoma, vykstant prekių ženklo Nr. 3958154 analizės procedūrai nepadaryta jokios klaidos.

78 VRDT ginčija ieškovės argumentų pagrįstumą.

Bendrojo Teismo vertinimas

79 Pagal teismo praktiką apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumas turi būti vertinamas remiantis tik Reglamentu Nr. 207/2009, kaip jį išaiškino Sąjungos teismas, o ne ankstesniais VRDT sprendimais (šiuo klausimu žr. 2002 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Streamserve prieš VRDT (STREAMSERVE)*, T-106/00, Rink. p. II-723, 66 punktą).

80 Todėl ieškovė negali teisėtai teigti, kad įregistruodama prekių ženklą Nr. 3958154 VRDT ieškovei suteikė garantiją, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas registruotinas. *A fortiori*, šiuo atžvilgiu ieškovė negali teisėtai remtis teisinio saugumo principo pažeidimu.

81 Be to, neatsižvelgiant į tai, ar prekių ženklas Nr. 3958154 įregistruotas suklydus, išnagrinėjus pirmąjį ieškinio pagrindą nebuvo konstatuota, kad ginčijamu sprendimu, kuris vienintelis minimas šiame ieškinyje, pažeistas Reglamentas Nr. 207/2009.

82 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti antrąjį ieškinio pagrindą, taip pat ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

83 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal VRDT pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš *Couture Tech Ltd* bylinėjimosi išlaidas.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Paskelbta 2011 m. rugsėjo 20 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

II - 6494